

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 3713010394
Dátum vydania rozhodnutia: 05.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3713010394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci obvineného A. E. , rod. Y. pre pokračujúci zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 5. augusta 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. októbra 2015, sp. zn. 2To 47/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného A. E. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica z 1. decembra 2014, sp. zn. 1T/93/2013, bol obvinený A. E., rod. Y. uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

spoločne s už právoplatne odsúdeným O. L.

po tom, čo si v mesiaci máj 2013 zaobstarali nezistený počet falzifikátov bankoviek nominálnej hodnoty 100,-Eur sériového čísla: X 09345716249, X 09345726191, X 09245716327 a U 06527526050 všetky rok výroby 2002 s indikatívom bankoviek EUA0100 P00007, tieto dňa 30.05.2013 v čase asi od 17.00 do 18.00 predkladali ako pravé pri úhrade tovaru a pri rozmieňaní na drobnejšiu hotovosť v herni VIX-Carmi v Považskej Bystrici, Centrum 1743/262, v pohostinstve Dreváreň v Považskej Bystrici, Sládkovičova 2545 a na ďalších iných presne nezistených miestach v Považskej Bystrici, pričom z týchto bankoviek

jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla X 09345716249, rok výroby 2002, bola dňa 31.05.2013 pracovníčkou herne VIX-Carmi, H. V. vydaná osobe Y. F. ako výhra v herni, ktorý ju následne 01.06.2013 ako pravú predložil v predajni Hypernova Považská Bystrica pri platbe za zakúpený tovar, kde bola pracovníčkou B. J., po kontrole v zariadení určenom na kontrolu originality bankoviek zaistená pre podozrenie, že by sa mohlo jednať o falzifikát bankovky,

jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla X 09345726191, rok výroby 2002 a jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla U 06527526050, rok výroby 2002, boli dňa 01.06.2013 po vykonaní kontroly pomocou zariadenia určeného na kontrolu originality bankoviek z tržby herne VIX-Carmi v Považskej Bystrici, Centrum 1743/262, majiteľom herne H. L. zaistené pre podozrenie, že by sa mohlo jednať o falzifikáty bankoviek,

jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla X 09245716327, rok výroby 2002, bola dňa 31.05.2013 v čase od 17.00 do 18.00 prijatá v pohostinstve Dreváreň v Považskej Bystrici, Sládkovičova 2545, čašníčkou C. P., ktorú následne prevádzkovateľ tohto pohostinstva, H. F., dňa 31.05.2013 v tržbe predložil v pobočke ČSOB, a. s., Považská Bystrica, Nám. A. Hlinku 25/30, kde po vykonaní kontroly pomocou zariadenia určeného na kontrolu originality bankoviek bola zaistená pre podozrenie, že by sa mohlo jednať o falzifikát bankovky,

jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla U 06527526050, rok výroby 2002, bola dňa 30.05.2013 prijatá pracovníčkou Slovenskej pošty, a. s., pobočka Považská Bystrica, Partizánska 1128/48, B. A., ktorou pri odvádzaní tržby, po vykonaní kontroly pomocou zariadenia určeného na kontrolu originality bankoviek, bola zaistená pre podozrenie, že by sa mohlo jednať o falzifikát bankovky,

jedna bankovka nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla X 09345716249, rok výroby 2002, bola v presne nezistenom čase prijatá v jednej z prevádzok DOXX a. s., Žilina, Kalov 356, ktorú zástupca tejto spoločnosti E. dňa 01.07.2013 spolu s mesačnou tržbou z prevádzok predložil v pobočke VUB, a. s., Považská Bystrica, Nám. A. Hlinku 23/28, kde po vykonaní kontroly pomocou zariadenia určeného na kontrolu originality bankoviek bola zaistená pre podozrenie, že by sa mohlo jednať o falzifikát bankovky,

pričom Národnou bankou Slovenska v Bratislave bolo zistené, že všetky vyššie uvedené bankovky sú falzifikáty so stupňom kvality „3" - podarený falzifikát a indikatívom bankovky EUA0100P00007.

Za to bol obvinený A. E., rod. Y. podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. l, n), § 37 písm. m) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený A. E. odvolanie. Krajský súd v Trenčíne o ňom rozhodol rozsudkom 15.októbra 2015, sp. zn. 2To 47/2015, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému A. E., rod. Y. uložil podľa § 270 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l, n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obvinenému A. E. uložený rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 2T/38/2015, zo dňa 02. júna 2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený A. E. podal prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Gabriely Holmovej Divkovej dovolanie proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 15. októbra 2015, sp. zn. 2To/47/2015, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica z 1. decembra 2014, sp. zn. 1T/93/2013. Ako dôvody dovolania obvinený uviedol tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por., t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, bol odsúdený na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom ako i na základe nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. spočívalo podľa obhajkyne obvineného porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v tom, že obvinený mal

mať povinnú obhajobu, nakoľko on je negramotný a jednalo sa o jednoznačne zložitý, závažný trestný čin. Vzhľadom na povahu a okolnosti prípadu, bolo možné predpokladať, že si svoje právo na obhajobu nedokázal dostatočne realizovať sám.

K podanému dovolaniu sa veľmi podrobne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v tom smere, že v konaní nebolo porušené právo na obhajobu. K tvrdeniu obvineného, že mal mať v prípravnom konaní obhajcu, nakoľko je negramotný uviedol, že toto tvrdenie považuje za účelovú obranu, lebo túto okolnosť počas celého prípravného konania a ani v konaní pred súdom ani raz neuviedol. Tiež z jeho správania, vyjadrovania sa a komunikácie, nebolo možné túto skutočnosť dedukovať. Pri výsluchu v procesnom postavení obvineného, dokonca obvinený uviedol, že má skončené SOU stavebné v Hlohovci, čo by v prípade jeho negramotnosti zrejme nebolo možné. Zvýraznil, že pri výpovediach obvineného v procesnom postavení obvineného bol tento zvlášť poučený o možnosti zvoliť si, prípadne nechať si ustanoviť obhajcu, čo však nevyužil. Vzhľadom k tomu, že pri jednotlivých úkonoch s obvineným absolútne nevyplynula pochybnosť o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať, vyšetrovateľ Policajného zboru a ani iný orgán činný v trestnom konaní nemal dôvod postupovať podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku. Zo zápisnice z hlavného pojednávania 25. novembra 2013 vyplýva a je riadne zaprotokolované vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., teda že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu, ktoré bolo následne okresným súdom prijaté. Zároveň bolo vyhlásené, že dokazovanie rozsahu, v akom obvinený priznal spáchanie skutku sa nevykoná a bolo vykonané dokazovane súvisiace iba s výrokom o treste. Obvinený A. E. následne podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, avšak iba čo do výroku o uloženom treste, ktoré neodôvodnil. Z uvedeného je zrejmé, že súdmi nebolo vykonané žiadne dokazovanie čo do viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) nie je splnený.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Vo všeobecnosti k dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho

obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne k dovolacej námietke, ktorú obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., týkajúcej sa porušenia práva na obhajobu, nakoľko je negramotný, dovolací súd uvádza, že u menovaného obvineného A. E., rod. Y., sa nejednalo o nutnú obhajobu, a preto nebol dôvod tomuto ustanovovať obhajcu. Keďže obvinený sa nedostavoval na hlavné pojednávania, sudca vydal príkaz na zatknutie, pričom po zatknutí a vypočutí bol obvinený prepustený zo zadržania a bol vytýčený ďalší termín hlavného pojednávania na 1. decembra 2014. Tohto hlavného pojednávania sa obvinený zúčastnil, bol v civilnom oblečení, súd vyhlásil rozsudok, pričom obaja obvinení zahlásili proti uvedenému rozsudku odvolanie, následne bol spis predložený odvolaciemu Krajskému súdu v Trenčíne. Krajský súd v Trenčíne ihneď po tom ako zistil, že medzičasom sa obvinený A. E. nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci - konkrétne vo veci Okresného súdu Martin, sp. zn. /38/2015, a trest vykonával v Ústave na výkon väzby a ÚVTOS Žilina, bol mu priamo Krajským súdom v Trenčíne v konaní, č. k. 2To/47/2015-286, dňa 28. augusta 2015 ustanovený obhajca Mgr. Branislav Mikita, advokát AK v Trenčíne. Ako vyplýva z obsahu trestného spisu, uvedený obhajca podľa zápisnice o verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Trenčíne v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2To/47/2015, bol dňa 16. septembra 2015 osobne prítomný, následne bolo verejné zasadnutie odročené na 6. októbra 2015 a následne na 15. októbra 2015, kde opätovne bol prítomný uvedený obhajca, čo je zrejme zo zápisnice z 15. októbra 2015 (č. l. 294 spisu).

Najvyšší súd len pripomína, že až do okamihu podania dovolania, sa nikde obvinený ani jeho obhajca nezmieňovali o tom, že by bol obvinený A. E., rod. Y., negramotný. V neposlednom rade najvyšší súd uvádza, že všetky práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci zabezpečené. Z obsahu spisu je zrejmé, že ustanovený obhajca Mgr. Branislav Mikita bol vo vzťahu k obvinenému aktívny, bol osobne prítomný na verejných zasadnutiach pred odvolacím Krajským súdom v Trenčíne, kde predniesol konečný návrh v prospech obvineného. Keďže z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že konanie na súdoch nižších stupňov prebehlo z hľadiska rešpektovania práva na obhajobu v súlade so zákonom a obvinený mal v priebehu celého konania na súde druhého stupňa ustanoveného obhajcu, z dôvodu obmedzenia jeho osobnej slobody, ktorý bol prítomný na odvolacom konaní pred Krajským súdom v Trenčíne, bol pri výkone obhajoby aktívny a svoje povinnosti si riadne plnil, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je splnený. Keďže k dovolaniu obvineného sa písomne podrobne vyjadril aj prokurátor okresnej prokuratúry, ako je uvedené vyššie a dovolací súd si všetky jeho argumenty osvojil, v podrobnostiach na ne len poukazuje.

Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného A. E. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd len poznamenáva, že obvinený vykonal na súde prvého stupňa vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a preto je možné v zmysle ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku napadnúť rozhodnutie súdu dovolaním výlučne pre dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V súvislosti s výrokom o vine napadnutého rozsudku, dovolací súd poukazuje na to, že obvinený na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a súd jeho vyhlásenie prijal.

V tomto smere dovolací súd odkazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej ustanovenie § 257 ods. 5 a ustanovenie § 334 ods. 4 Tr. por. nemožno vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 (veta prvá) Tr. por. V zmysle uvedeného, proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaný viny (§ 257 ods. 5 Tr. por.) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Tr. por.) dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] (uznesenie najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016, sp. zn. 6 Tdo 3/2016, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 12/2017).

Za danej situácie je oprávnenie napadnúť dovolaním výrok o vine z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. limitované len na osobu ministra spravodlivosti, pretože ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (výrok o vine nebol podrobený vecnému prieskumu zo strany odvolacieho súdu). Obvinený je tak oprávnený iniciovať dovolacie konanie „len“ prostredníctvom podnetu na podanie dovolania adresovanému ministrovi spravodlivosti podľa § 369 ods. 1 Tr. por.

Dovolací dôvod uplatnený obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda najvyšší súd nezistil.

Ako vyplýva z predloženého dovolania, hoci obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., namietal v rámci neho, ako uviedol: „hlavne veľmi prísne potrestanie“. Najvyšší súd sa zaoberal uplatneným dovolacím dôvodom a skúmal procesné podmienky i pokiaľ ide o výrok o treste predmetného rozsudku.

Dovolací súd viazaný vecnými námietkami obvineného a nie ich formálno-právnym podradením v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. a § 374 ods. 2 Tr. por. (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2010, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 120/2012), zaoberal sa aj výhradou obvineného týkajúcou sa neprímeranosti výšky trestu odňatia slobody uloženého mu v predmetnom konaní.

V rámci svojej rozhodovacej činnosti však najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že v dovolacom konaní

sa primeranosť uloženého trestu neskúma (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu zo 16. januára 2013, sp. zn. 3 Tdo 60/2012, alebo uznesenie najvyššieho súdu z 24. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 11/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. je daný len vtedy, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Obvinený bol v predmetnej veci odsúdený za skutok právne kvalifikovaný ako pokračujúci zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. Za tento trestný čin Trestný zákon dovoľuje uložiť páchatelovi trest odňatia slobody v rozpätí od 7 do 10 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd ukladal trest súhrnný, trest bol uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Odvolací súd odôvodnil aj tento výrok v súlade so zákonom a v podrobnostiach naň dovolací súd poukazuje. Z toho je evidentné, že odvolacím súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov je trestom v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a preto nemožno hovoriť ani o naplnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), prípadne h) Tr. por.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., týmto sa dovolací súd nezaoberal, nakoľko zákonodarca pri danom postupe a v danom prípade, takýto dovolací dôvod, nepripúšťa.

Najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného A. E. odmietol, pretože obvinený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní a ktoré dovolací súd mohol preskúmať, nenaplnil ani jeden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.